

[Qvist Jørgensen]

– faktisk har vist sig, selv de, der kommer fra de selvejende daginstitutioner, at være en hensigtsmæssig ting, fordi det giver rimelig sikkerhed for, at pladserne bliver brugt, altså at man får en stor belægningsprocent – det er så et andet skrækkeligt ord. Sådan kan man finde nogle eksempler. Hvis det er det, man vil give los for, tror jeg, man skal tænke sig vældig meget om, vældig meget endda.

Jeg håber, når ministeren i sin afsluttende bemærkning heroppe i første omgang sagde, at der var spørgsmål, der ikke var nået at blive besvaret, at der er chance for, at jeg også får svar på mine ting.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det var hr. Carsten Andersens sidste bemærkninger. Hertil vil jeg gerne sige, at vi bør overveje, hvordan vi skaber den rette balance mellem menneske, systemerne og samfundet. Det, vi skal diskutere i fremtiden, som vi altid har gjort det, er et spørgsmål om, hvad der skal løses i fællesskab, og hvad den enkelte skal løse selv uden indblanding fra det offentlige. Med andre ord: Hvad skal vi finansiere over skatterne – og det er det, hr. Carsten Andersen, som jeg forstår det, kalder en solidarisk løsning – og hvor meget skal vi selv vælge at vi vil have af goder og af service og så selv betale det af vores egen pengepung? Vi har jo altid haft det, men det er balancen imellem mennesker, systemer og vores samfund, det drejer sig om i fremtiden, igen for at få fordelt de penge rigtigt.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg synes ikke helt, man kan gøre det op, som fru Lizzie Lichtenberg gør, i hvert fald ikke når man snakker om ansvaret for den næste generation. Der må man også kunne tage en anden indfaldsvinkel – det er i hvert fald den, vi tager – nemlig at se på, i hvilken grad fællesskabet skal være netværk og bærende for næste generation, eller om det kun skal være forældrene – og det forekommer mig at være den filosofi, fru Lizzie Lichtenberg og andre har argumenteret for tidligere her i dag – der har ansvaret for den næste generation. Vores pointe er altså, at der er et fælles ansvar for den næste generation, og det er baggrunden for, at man må flytte nogle

ressourcer over til den gruppe, der i dag bærer den største byrde ved den næste generation.

Det er da en stor glæde – bevar mig vel – at have børn, men det er altså også en meget hård virkelighed for børnefamilierne, som vi har været inde på mange gange, så jeg synes, udgangspunktet må være den lagdeling, der er i befolkningen mellem dem, der har børn, og dem, der har fået børnene fra hånden eller ingen har. Hvor ligger solidaritetstærskelen? Hvor skal vi bryde ind i den hellige privatsfære i familien?

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Det er den anden samfundsorden, fru Lizzie Lichtenberg tager sit udgangspunkt i. Men jeg kan ikke få det til at hænge rigtigt sammen, når jeg hører, at det skal overlades til den individuelle afgørelse, om man vil bruge penge på børn eller man vil bruge dem på Porschen eller BMW'en, eller hvad man vil bruge dem til, for det er jo den samfundsmodel, fru Lizzie Lichtenberg siger vi skal tilstræbe, og som vi bevæger os hen imod.

Men samtidig bruger denne regering jo mange penge på investeringer i erhvervslivet ved indgangen til det frie marked i EF i 1992. Der skal vi være forberedt; der skal vi alle op på mærkerne; det bliver vi nødt til at investere i. Vi bliver nødt til at gennemføre store fusioner, og vi bliver nødt til at acceptere, at det går noget ud over miljøet, for at vi kan klare os i 1992. Der er der ikke nogen problemer hos De Konservative, men når vi skal investere i dem, der skal betale vores pension engang, og dem, som engang skal arbejde i det miljø, vi har skabt, så er interessen for samfundsmæssige investeringer ikke til stede, og det er det, jeg ikke kan få til at hænge sammen.

Hvis børn var æbler i fru Lizzie Lichtenbergs verden, ville de blive behandlet meget pænt og ordentligt, for så var de et eksportprodukt og noget, vi alle sammen skulle have gavn af fremover. Bare De Konservative ville betragte børn som æbler, der skal behandles pænere som et erhvervsprodukt, i stedet for som børn, som er et individuelt spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Lizzie Lichtenberg (KF):

Til hr. Carsten Andersen vil jeg gerne sige, at